

KIS NEMZETI NAP

„ELNYOMTA A BUZGÓSÁG.“ (lásd 132. l.)

PÉTER ÉS AZ Ő FÓKÁJA.

— Elbeszélés a tengerész-életből. —

(Folytatás.)

H! ITT maradok!
itt maradok!“ ki-
áltott Ferkó. „De
kérem, kedves
bácsi, tartsa meg
ezt a két jó em-
bert, Pista és
Péter barátaimat

is, ne menjenek vissza arra a ször-
nyű hajóra.“

„Ha jók voltak irántad, majd
gondoskodom róluk is.“

„Oh, de mily jók voltak irányom-
ban! Nélkülök már életben sem vol-
nék. Tartson itt mindnyájunkat, ked-
ves nagy bátyám, dolgozni fogunk,
megteszünk mindent, a mit csak
kiván.“

A jó Ferkó egészen magán kívül
volt örömében s én magam is örül-
tem, hogy nem kell többé vissza-
térnie a keserves hajóinas szerepre.
Azt, hogy Pista és én is menekül-
jünk, kevésbé reméltem, mert szer-
ződést irtunk alá s tudtam, hogy ez
alól nehéz lesz kibújni. El is mond-
tam a dolgot a jó öreg urnak.

„Majd beszélek én a kapitány
nyal,“ szolt Malan ur; „jőjjetek
velem, fölkeressük.“

„A kapitányhoz menjünk?“ ki-
áltá Ferkó rémulten. „Oh, ne vigyen
e szörnyű emberhez.“

„Nem lesz ő oly szörnyű ember,

mihelyt engem meglát,“ szolt Malan
ur s így elindultunk a hajóra; de a
kapitányt nem találtuk ott s így
visszatértünk a városba.

„Levél által fogom tudósítani a
kapitányt, hogy öcsémet magamnál
tartom s hogy önöket is cressze el
a hajóról,“ szolt Malan ur. „Adják
át neki e levelet.“

Én és Pista tehát erre vissza-
tértünk a hajóra és átadtuk a leve-
let. A kapitány nagyon meg volt
lepetve, midőn elolvasta; aztán így
szolt hozzánk:

„Ugy fogok tenni, mint Malan
ur kívánja; de most épen a legna-
gyobb munka következik s így addig
el nem bocsáthatlak, míg mindent
be nem végeztünk. Azután majd
mehettek, a hová tetszik.“

Mi ezt természetesnek találtuk s
belenyugodtunk, mert azt hittük,
hogy a kapitány őszintén beszél. A
hajó ismét tengerre szállt, több ki-
kötőt meglátogattunk, kiraktuk áru-
inkat, aztán visszatértünk s két iz-
ben is meglátogattuk Ferkót, kinek
nagyon jó dolga volt; nagybátyja
pedig így szolt hozzánk:

„Majd ha a kapitány elbocsátja
önöket, jőjjenek egyenesen hozzám,
én gondoskodni fogok arról, hogy
itt tisztességes állást nyerjenek.“

Egy este a kapitány a hajóra
jött és azt mondta, hogy három nap
mulva ismét tengerre megyünk s
visszatérvén, minket majd szabadon
bocsát. Én és Pista tehát egészen
átengedtük magunkat az örömnök

közeli
tan al
telen a
ember
kötözöt
Pistát
mozdult
hogy a
tuk, ho
a sik t

Egy
töttünk
leoldott
pitány
tehát a

„Ti
Nem t
De nem
tok ma
próbáln
Golyót
munkár

Igy
szolgasa
kemény
halászat
elhagyot
után s
czethala
a kapit
káromko
moru na
a csend
sziklás
geten j
emberi
Egy ki
vetett s

közeli szabadulásunk fölött s nyugodtan aludtunk el. Éjfél tájban hirtelen arra ébredtem föl, hogy több ember megragadt s kézen-lában megkötözött. Ugyanekkor megkötözték Pistát is, úgy hogy nem tudtunk mozdulni sem; csakhamar éreztük, hogy a hajó mozog s így gyaníthatuk, hogy a kikötőt elhagyta s már a sik tengeren vagyunk.

Egész éjen át szomoruan virrasztottunk. Reggel jött néhány ember, leoldotta rólunk a köteleket s a kapitány elé parancsolt. Elmentünk tehát a kapitány elé, ki így szólt:

„Ti el akartatok hagyni, ugy-e? Nem tetszik a szolgálat a hajón? De nem odáig van ám az! Itt fogtok maradni és dolgozni s ha szökni próbálnátok, — látjátok e pisztolyt? Golyót kaptok a fejetekbe. Most el, munkára!”

Igy tehát visszaestünk a régi szolgaságba. Hetek multak s folyvást kemény munkában izzadtunk: a czethalászatban. De egy-két hét mulva elhagyott a szerencse, nap mult nap után s még csak nem is láttunk czethalat. Ez még bőszerűbbé tette a kapitányt, mindig lármázott és káromkodott s a legénység igen szomorú napokat élt. Néhány hét mulva a csendes tenger déli részén egy sziklás szigethez jutottunk. A szigeten jókora erdőt láttunk, de emberi hajléknak nyoma sem volt. Egy kis öbölben hajónk horgonyt vetett s a kapitány aztán az egész

legénységet összegyűjtötte a fedélzetre és így szólt:

„E szigeten igen nagy számmal találhatók fókák; ezek majdnem annyit érnek, mint a czethalak. Én tehát a legénység egy részét itt hagyom fóka-fogás végett, míg mi czethalászatra megyünk; itt hagyok egy sajkát is, meg élelmi szereket, fegyvereket s mindenféle eszközöket. Négy vagy öt hónap mulva visszajövök a hajóval s akkor aztán ketős nyereségünk lesz a czethalakból és fókákból. Magam választom ki azokat, kik itt maradnak s csak annyit mondok, hogy, ha jószántukból ráállanak az ittmaradásra, nagy részök lesz a nyereségben; ha pedig ellenkeznek, akkor kegyetlenül meg fogom őket büntetni.“

Ezután megnevezett hat amerikai legényt, engemet és Pistát.

Mi ketten eleintén nem akartunk ráállani, de mégis meggondoltuk. Hát ha időközben valamely európai hajó vetődik ide s haza visz minket? gondoltuk s a többiekkel kiszálltunk a szigetre. A sajka, melyet a kapitány számunkra hagyott, a legroszabb volt ugyan a hajón levők közt, de a partok közelében lehetett vele járni. Vittünk magunknak a hajóról fegyvereket, baltákat, tűz-szerszámot, üstöt a fókaszir kiolvasztására és nagy fazekakat a zsir eltartására; élelmi szert is vittünk magunkkal és egy nagy sáturnak való vásznat és a kapitány megparancsolta aztán, hogy azonnal fogjunk hozzá egy ház

építéséhez, mert télen át a sátorban meg nem élhetünk.

Másnap, midőn már mindent part-ra hordtunk, amire szükségünk volt, a kapitány e szavakkal bucsuzott el tőlünk:

„Aztán vigyázzatok, legények! Ne henyéljete, mert ha visszatérek és úgy találom, hogy keveset dolgoztatok, akkor — jaj nektek!”

A kapitány ezután visszatért a hajóra, mely csakhamar fölszedte a horgonyt és tengerre szállván, eltünt szemeink elől. Én és Pista majdnem örültünk, hogy megszabadultunk a hajóról, ámbár új helyzetünk cseppet sem volt kellemes. A kapitány a másodkormányost hagyta ott parancsolónak s ez épen olyan durva, rossz ember volt, mint a kapitány, kinek tanítványa volt. Igen jól megélhettünk volna a szigeten, ha mindegyikünk igyekszik lehetőleg segíteni a másikon; de így, mikor egyik a másik bosszantását kereste, remélni sem lehetett csendes napokat.

Legelső gondunk az volt, hogy felütöttük sátorunkat s elhelyeztük benne az élelmi szereket. Azután mindjárt hozzá fogtunk a ház építéséhez. Az amerikaiak nagyon értették azt, hogy kell gyorsan házat építeni. Nagy, egyenes fákat vágtunk az erdőben, megtisztítottuk a galyaktól és szegletre faragtuk; e szálfákból aztán, azokat egymásra rakva és megerősítve, csináltuk a ház négy oldalfalát, betetőztük, aztán vágtunk a falba ajtót és

ablakokat s így rövid idő alatt igen kényelmes lakásunk volt. Meg kell vallanom, hogy amerikai pajtásaink, bár különben igen durva, megfélemlen emberek voltak, rendkívüli ügyességet tunnsítottak mindenben és minden bajban tudtak segíteni.

(Folytatása következik.)

„ELNYOMTA A BUZGÓSÁG.”

(Képpel a czimlapon.)

„KÖNYVET kérek édes anyám,
Kérek tollat, papirozt!
Olvasgatni, tanulgatni,
S szépen fogok irni most!”

Igy szól Pali s a munkának
Sebbel-lobbal ül neki.
Megforgatja képes könyvét,
S leczkéljét körmölgeti.

S szalad, szalad a papiron
A pennája sebesen.
Óh a mi Palkó barátunk
Mindjárt készen is leszen.

Mindjárt — azaz — furcsa nagyon —
Foszladoz a valóság —
Mi tagadás? — A kis Palkót
Elnyomta a buzgóság.

IMA-DAL.

(Képpel a 144. lapon.)

Szállj le, szállj le égi áldás
Szállj le üdvnek harmata.
Vezéreljed lépteimet
Hogy ne botoljak soha.
És vezessed kis kezemet
És engedd elzengenem
A te örök dicsőséged,
Én jószágos Istenem!

"MOSSA A MAMÁT." (lásd 138 l.)

A KIS DOBOS.

(Vége.)

SINGISZKHÁN, — vagyis Gyuri — hadserege kétszer akkora volt, mint a Ferié, vagyis a keresztény sereg s így a törökök nagy bátorsággal rohantak elő az udvar hátsó részéből a vár felé. A keresztény sereg sem volt azonban rest és jól irányzott tüzzel, azaz hogy hólapda-záporral fogadta őket, úgy, hogy egy percze meghökkentek, sőt egy-két kisebb vitéz, kit a hólapda arczul ütött, sirni is kezdett. Hanem Gyuri nekibátorította ismét katonáit, kik rettentő golyózapot küldtek a vár körül álló seregre. Ferike vitézei mindenkép igyekeztek ugyan védelmezni magukat a hólapdák ellen, szemükre huzták a kalapot felgyürték kabátjaik gallérját, — de mind hiába, a támadás oly heves volt, hogy a keresztény sereg hátrálni kezdett. E veszélyes perczben minden a dobostól függött; ha a dob megszólal, a vitézek új bátorságot nyernek, — de a dobosnak hire hamva sem volt; hiába kiáltozott a vezér a dobos után, Béla barátunk csendesen guggolt a sarokban s annál kevésbé volt kedve előlépni, mert látta, hogy a hógolyók becsületesen pofon ütik a harczolókat, neki pedig épenséggel nem volt kívánsága ilyesmire.

„Oh! az áruló dobos!“ kiáltott Ferike dühösen, — de hiába, az ütközet veszve volt, a törökök ellenállhatlan erővel rohantak előre s a keresztény seregek erős küzdelem után vissza kellett vonulnia a várba s ennek hóból csinált falai mögött keresni menedéket.

Ferike fővezér magán kívül volt mérgében, kivált mikor látta, hogy a török sereg diadalmas ujjongással szedi össze a kezeibe jutott zsákmányt, mely állott: hét darab kalapból, tíz pár téli keztyüből, egy téli nyakkendőből és jó csomó hólapdából.

Mindkét sereg fáradt levén, félórai fegyverszünet következett, mely alatt a győztes Dsingiszkhán megvendégelte a maga seregét pogácsával és almával, mit megtakarított zsebpénzén vásárolt. Aztán követet küldött a várba és felszólítá a keresztény vezért, hogy adja meg magát kegyelemre, mert ha nem teszi, a vár erőhatalommal fog bevételni s minden elfogott katona halálra ítéltetik, ami t. i. abból állott, hogy a földön egy negyedóraig mozdulatlanul kell feküdni.

A török követ ezen szavait hallotta a vár kapujánál őrt álló keresztény vitéz és nem tűrhette tovább; fölkapott egy hógolyót s nem gondolva tette következményeivel, úgy fejbe ütötte a vakmerő törököt, hogy ennek sipkája földre esett, maga pedig hanyatthomlok futott ki a várból.

„Ez sértése a hadi szabályoknak!“

kiáltó
ból b
”
mint
get,
s ezz
khám
hogy
kalap
”
fővez
rá.
Feri
belé
sem
mem
fogon
I
már
akart
miatt
vár n
”
hozzá
tetté
állan
lerom
pedig
De n
ott
nézze
fogla
lesz,
val,
lakor
”
kiált
az
vetté
hólap

kiáltott Dsingiszkhán, ki az udvarból bosszusan nézte ez eseményt.

„Nincs háboruban más szabály mint hogy meg kell verni az ellenséget,“ szolt bátran a keresztény vitéz s ezzel egy másik golyóval Dsingiszkhánra czélt és pedig olyan jól, hogy ennek fejről is leütötte a kalapot.

„Derék vitéz vagy,“ szolt Ferike fővezér; „ezennel kinevezlek káplárrá. Hanem az a dobos,“ kiáltott Ferike dühösen, hogy szinte rengett belé az udvar — „az a dobos egy semmirevaló gyáva ficzkó, és ha szemem elé kerül, rettenetesen meg fogom büntetni.“

De a dobos keresésére nem volt már idő, mert Dsingiszkhán boszút akart állani a követén történt sértés miatt és parancsot adott seregének a vár megrohanására.

„Bátor törökök és tatárok!“ szolt hozzájuk; „láttátok, hogy megsértették követünket. Ezért boszút kell állanunk, be kell vennünk a várat és lerombolni; a büszke magyar vezért pedig elfogjuk és börtönbe zárjuk. De nem csak ezt fogjuk nyerni. Van ott a várban egy nagy kosár, — nézzétek, innen is látni, — ha elfoglaljuk a várat, a kosár mienk lesz, a kosár pedig tele van almával, szőlővel és süteménnyel. Olyan lakomát csapunk, hogy még!“

„Éljen a hatalmas Dsingiszkhán!“ kiáltott a sereg és elszántan indult az ostromra. Hanem a várban sem vették tréfára a do'got s rettenetes hólapdazáppal fogadták a közeledő

törököket. Hol egyik, hol másik török bukott orra, hanem Dsingiszkhán csak biztatta őket s végre eljutottak a várfalig, azaz a hótörleszokig. Itt aztán elkeresedett birkózás kerekedett; a törökök igyekeztek átmászni a várfalon, a magyar vitézek nem engedték s így egymásba kapaszkodva hemperegtek a hóban, mialatt persze a várfal is kárt szenvedett, mert több helyen egészen szétnyomták. Ferike mint vezér mindent elkövetett, hogy vitézeit bátorítsa s ezek daczára annak, hogy alig volt már egynek is kalapja vagy keztyüje, hősiesen küzdöttek; hanem végre is a törökök nagyobb számmal voltak, minden magyar vitézt két török fogott meg, maga a fővezér is fogva volt, a vár el volt veszve és egy török épen ahhoz készült, hogy a maga lobo'góját tüzze föl a bástyára a magyar helyett; ekkor hirtelen „drum! bum! drum drum, bum, bum bum!“ megszöndült a dob. A törökök e nem várt jelre megijedtek s azt hitték, hogy a varnak segítség jő valahonnan; hamar megfordultak tehát és kitararodtak a már-már elfoglalt várból.

Ferike és vitézei nagy nehezen fölkapaszkodtak s igyekeztek a rettentően összerongált várfalakat kissé helyreigazítani. Maguk sem tudták, minek köszönhetik megmentésüket, nézték, homnan jöhet a dobpörgés — hát egyszerre előbukkan az udvar egyik zugából Béla, a kis dobos, rettenetes erővel verve az oldalán függő dobot. Mikor beérkezett a várba

AZ ÉN JÁTSZÓTÁRSAM. (lásd 143. l.)

TAU-TO-TÉ, AZ INDUS CSIPEVÉK FŐNÖKE. (lásd 139 l.)

megállt a vezér előtt és bünbánólag szólt:

„Elismerem, hogy rosszul viseltem magamat, mikor elbútam a csata elől, de megbántam s jóvá akartam tenni; most tehát előjöttem és ígérem, hogy többé meg nem szököm.“

„Ez egyszer bocsánatot nyersz, mert dobolásod által megmentettél minket. De jövőre senki sem nyer kegyelmet, a ki gyáván, szégyenszemre megfutamodik.“

Ezalatt Gyuri, vagyis Dsingiszkhán belátta, hogy a várat nem bírja bevenni s ezért békét ajánlott; Ferike fővezér elfogadta és így a nagy csata után a két sereg együtt fogyasztotta el ozsonnára a kosárban volt almát és szőlőt.

„MOSSA A MAMÁT.“

(Képpel a 133. l.)

No, örülhetsz, kis mamácska
Spongyát bemártom a tálba
S úgy, a mint te engemet:
Megmosdatlak tégedet.

Mama-gyermek, szépen tartsad,
Hadd mosom meg szépen arcod!
Nini bizony, sirsz talán?
Ez nem illik, kis mamám!

Nagy baba vagy már te mama,
Nálamnál vagy két akkora.
S én nem sirok sohasem,
S a vizecskét szeretem.

No, végy példát rólam édes,
Még egy csöppet, mindjárt meglesz.
Jaj mamácskám, be szép vagy!
Ugy ragyogsz most mint a nap.

A SZUNYOG ÉS A PÓK.

VOLT hajdanában, nagyon régen, egy fiatal herceg, aki mindent jobban akart tudni mint más és még a természet rendjében sem nyugodott meg, hanem mindig tudott kifogást tenni s többek közt egyszer így szólt:

„Szeretném tudni, mire valók az olyan fertelmes állatok, mint a szunyog vagy a pók? Ezeknek ugyan senki sem veszi hasznát.“

Történt azonban, hogy a királyfi ellen néhány gonosz főúr lázadást támasztott, úgy hogy futnia kellett fővárosából. Egyedül bolyongott egy nagy erdőben s végre fáradtan egy fa alá feküdt s azt gondolva, hogy itt üldözői nem fogják megtalálni, elaludt. De mialatt aludt, egy katona ráakadt s már emelte kardját, hogy megölje; épen e perczen azonban egy szunyog homlokon csipte a herceget úgy, hogy ez fölébredt s látva a veszedelmet, kardot fogott és futni kényszeríté a katonát.

Tovább bolyongott aztán a szegény herceg s midőn ismét fáradt volt, egy sötét barlangba bűt s elaludt, ezalatt pedig egy pók a barlang bejárásán nagy hálót szőtt. Reggel jöttek a herceg üldözői s a barlang szájánál megállva, az egyik szólt:

„Talán itt lesz a herceg, bujjunk e barlangba.“

„Debogy! Látod e pókhálót? Ha a herceg bement volna, ezt széttépte volna.“ Így hát elmentek.

A herceg, ki a barlangban e szavakat hallotta, térdre borult és hálát adott a Gondviselésnek, hogy életét kétszer is megmentette és pedig oly apró gyenge férgek segélyével. Később aztán a lázadókat leverte s midőn ismét trónján ült, nem gáncsolódott többé, hanem beismerte, hogy jól van az úgy, a hogy az Egek ura a világot megteremtette.

TAÚ-TO-TÉ

az indus csipevék főnöke.

(Képpel a 137. l.)

Fiuk, lányok, jertek hamar —
(Csak meg ne ijedjete.)
Itt áll Tau-To-Té az indus —
Hamar ide, gyermekek!

Tau-To-Té, a híres harcsl,
Tau-To-Té, a nagy vitéz.
Fegyvere nyil, bőrs pánccél,
Hosszu lándzsa s kelevéz.

Sok csatában volt ő győztes,
Sok példáját tette le
Éleseszűségének is.
Igy lett törzsének feje.

Nézzétek csak, hogyan diszlik
Fején a toll-korona;
Sajátkeze-lőtte sólymok
Fényes tollazata a!

Iram-szarvas fehér bőre
Lóg le erős vállain.
Ezt is maga lőtte nyíllal
Az Arkanzasz*) tájain.

Szépen ki van az himezve
Madarakkal, virággal —
Bizony meg nem cserélne ő
Egy koronás királylyal.

Mokaszinje**) bivalybőrből,
Lábhoz szoroson tapad,
Hogy könnyen ne fáradjon el,
Ha ellen után szalad.

Igen, ő az, a félelmes,
A szörnyű Tau-To-Té
Csipevéknek hős vezére —
De azért csöppet se félj!

*) Folyó Amerikában.

**) Csizmaszár (gamásli.)

S ámbár, a mi övén lóg le
Embernek fejbőre az:
De te azért nyugton lehetsz —
Tégedet meg nem nyilaz.

Nem nyilaz meg, bár ha élne —
Csinálna bajt eleget.
Mily szerencse, hogy e lapból
Tau-To-Té ki nem jöhet.

A „KIS LAP“ MESÉS KÖNYVÉBŐL.

A KACZOR KIRÁLY.

E szép kis mesével Gyulay Pál kedves-
kedik a kis olvasóknak.

EGYSZER volt, hol nem volt,
volt egyszer egy özvegy asz-
szony, annak volt egy nagy
macskája. Ez a nagy macska
épen olyan torkos volt, mint a
kis macska s egy reggel mind
fölnyalta a lábasból a tejet. Meg-
haragudott az özvegy asszony, jól
megverte a macskát s elkergette a
háztól. A macska elbujdosott a falu
végére s ott nagy szomorúan leült a
hid mellé. A hid végén ült egy róka
is, lógatta lompos farkát. Meglátja
a macska, neki-neki fut s játszadoz-
ni kezd a róka farkával. A róka
megijed, felugrik, megfordul; a macska
is megijed, hátrál s felborzozza ma-
gát. Igy nézték egymást egy darabig.
A róka soha sem látott macskát,
a macska sem rókát, mindegyik félt
de egyik sem tudta, mit csináljon.
Végtére a róka megszólalt:

— Ugyan, ha meg nem sérteném,
nem mondaná meg, miféle uri nem-
zetség?

— Én vagyok a Kaczor király!

— Kaczor király?! Soha hírét sem hallottam!

— Bizony pedig hallhattad, volna. Minden állatot meg tudok régulázni, olyan nagy a hatalmam.

Ekkor a róka megszeppent s nagy alázatosan kérte a macskát, hogy legyen vendége egy kis csirkehusra. Minthogy már dél fele járt az idő s a macska nagyon ehetnék volt, nem várt két meghívást. Elindultak hát a róka barlangjába. A macska hamar belé találta magát a nagy uraságba, s örvendett, hogy a róka olyan tisztelettel szolgálja, mintha valóságos király volna. Urason is viselte magát, keveset szólott és sokat evett, ebéd után álomra dőlt, s azt parancsolta a rókának, ügyeljen, hogy senki se háborgassa, a mig alszik.

A róka kiállott a barlang szájához strázsálni. Hát épen akkor ment el ott a kis nyul.

— Hallod-e te kis nyul! itt ne járj, mert az én uram, a Kaczor király alszik; ha kijő, majd nem tudod, merre szaladj; minden állatot megréguláz, olyan nagy a hatalma!

Megijedt a kis nyul, szép lassan elkotródott, s egy tisztáson lekuporodva, mind azon gondolkozott: ki lehet az a Kaczor király? Soha hírét sem hallottam.

Arra bódorgott egy medve is. Kérdi tőle a kis nyul: hova megyen?

Járok egyet, mert nagyon meguntam magam.

— Jaj erre ne járj, mert a róka azt mondja, az ő ura, a Kaczor király alszik, s ha kijő, majd nem tudod, merre szaladj; minden állatot megréguláz, olyan nagy a hatalma!

— Kaczor király?! Soha hírét sem hallottam! Már csak azért is arra megyek, legalább meglátom, milyen az a Kaczor király.

El is indult a medve a róka barlangja felé.

— Hallod-e te medve?! itt ne járj, mert az én uram, a Kaczor király alszik, ha kijő, majd nem tudod, merre szaladj; minden állatot megréguláz, olyan nagy a hatalma!

Erre a medvének inába szállt a bátorsága, szó nélkül megfordult, s visszatért a kis nyulhoz. Ott találta a farkast és a varjut, a kik azt panaszolták, hogy ők is épen ugy jártak.

— Ki lehet az a Kaczor király? Soha hírét sem hallottuk! mondák mindnyájan, s mind azon tanakodtak, mit tudjanak csinálni, hogy megláthassák. Abban állapotok meg, hogy meghívják ebédre a rókával együtt. Mindjárt el is küldötték a varjut a vendégeket meghívni.

Mikor a róka meglátta a varjut, nagy méreggel kifutott s öszszeszidta, hogy megint alkalmatlankodik.

— Eltakarodj' innen! nem megmondtam már? az én uram Kaczor király, ha kijő, majd nem tudod, merre szaladj; minden állatot megréguláz, olyan nagy a hatalma!

— Tudom, nagyon jól tudom; nem is magam jó szántából jöttem ide, hanem a medve, farkas és nyul küldöttek, hogy meghivjalak benneteket hozzájok ebédre.

— Az már más! várj egy kicsit.

Ezzel bement a róka megjeleneni a dolgot a Kaczor királynak. Kevés vártatva ki is jött, tudára adta a varjunak, hogy a Kaczor király szívesen fogadta a meghívást, elmennek az ebédre, csak tudják, hova.

— Eljövök én holnap utánatok s vezetek.

A jó hirre a medve, farkas és nyul ugyancsak felütötték a Laczi konyháját. A kis nyulat megtették szakácsnak, mert kurta farka van, s így nem könnyen égeti meg magát. A medve, mint legerősebb, fát és vadakat hordott a konyhára. A farkas asztalt terített s peccenyét forgatott.

Mikor már kész volt az ebéd. a varju elindult a vendégek után. Egyik fáról a másikra szállt, de nem mert leszállani, hanem csak a fán maradt, s onnan szólitgatta a rókát.

— Várj egy kicsit, mindjárt készen leszünk — mondá a róka — csak még a bajszát pödri ki az én felséges uram.

S csakugyan végre kijött a Kaczor király is. Lassan s nagy méltósággal lépdelt elől, de a varjut mind szemmel tartotta, mert félt tőle. A varju is szepegett, csak fél-

szemmel mert reá tekinteni, egyik fáról a másikra szökdécselt, úgy vezette őket.

A medve, farkas és nyul nagy várakozásban voltak. mind azt mondogatták: vajjon milyen lehet az a Kaczor király? Ki-kinéztek az utra, a honnan a vendégeket várták.

— Ott jön, ott jön! Jaj istenem merre fussak! — kiáltá a kis nyul, s ijedtében neki futott a tűznek. A medve is megijedt s futtában úgy vágta fejét egy nagy fába, hogy ketté hasadt. A farkas nyársastul, sültetül elszaladt, a varju pedig, hogy még hirmondó se maradjon, követte a többiek példáját.

Az éhes vendégek csak hült helyét találták mind az ebédnek, mind a gazdának. Szerencsére ez alatt a kis nyul a tűzben jól megsült. Kihuzták, jól laktak belőle, s maig is élnek, ha meg nem haltak.

„CSAK !“

„Csak egy szót még!“ — s a civódás megeredt.

„Csak még egyszer!“ — s ez szülé meg vétkeket.

„Csak egy krajczár!“ — s egy forintra fölszaladt.

„Csak egy csöpp!“ — s ez mámorított sok agyat.

„Csak kis nátha!“ — s halt meg benne ember, sok.

„Csak egy szikra!“ — s porrá égtek városok.

„Csak szellő!“ — és viharrá lett, sirba vitt.

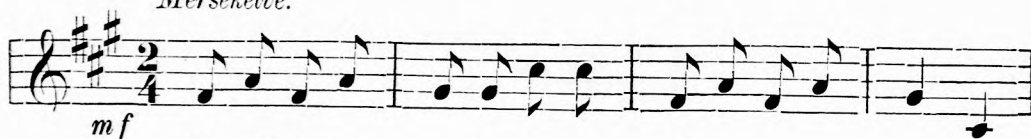
„Csak állj ellen!“ — ez genosztól szabadt!

MEGADTA NEKI.

Szövege a „KIS LAP“-ból.

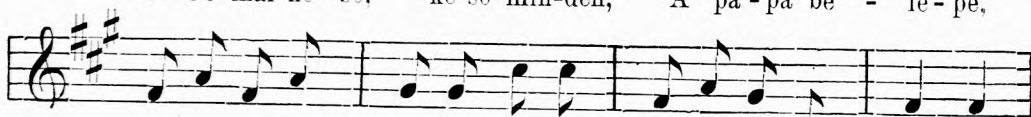
Dallama SAMU bácsitól.

Mérsékelve.

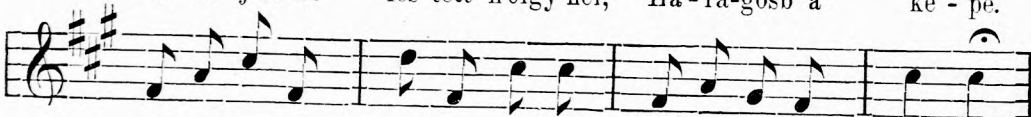

mf

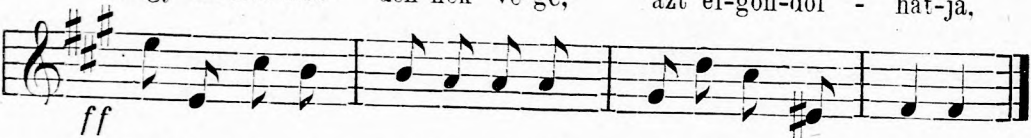
1. Né-zé-tek csak a kis Il - kát, No, u-gyan meg - ad - ta.
2. Tet-szik a tré - fa La-jos-nak, Még biz-tat-ja Il - kát,
3. De már ké - sö. ké-ső min-den, A pa - pa be - lé - pe,

E-cse-tet fo - gott ke - zé - be, Mig tá-vol volt ap - ja.
Mig egy kis ma - dár a - tyus-nak A do-log-ról hirt ád.
S a ba - ju-szos fes-tett hölgy-nél, Ha - ra-gosb a ké - pe.

És a szép hölgy arcz-ké - pé - re, A mit ap - ja fes - tett,
„Jön a pa - pa! jön a pa - pa!“ Ki-ált fel La - jos - ka.
Hogy mi lett min - den-nek vé-ge, azt el-gon-dol - hat-ja,

ff

Ret - te - ne - tes sár - ga sza-kált s zöld ba-juszt te - rem-tett.
A kis Il - ka ha te - het - né Bi-zony el - o - son - na.
Ki - hez egy-szer más-szor ke-mény han-gon szólt az ap - ja.

AZ ÉN JÁTSZÓTÁRSAM.

(Képpel a 136. l.)

Játszótársam fekete,
A négy lábán jár az,
De mióta nevelem,
Két lábon szolgál az.

Szőre tiszta, ragyog is,
Nyakperece fényes
Nem komondor nem is mopsz:
Szép kis agár, kényes.

Mihelyt hallja lépteim
Hegyi füle párját.
Kis lábai a bolond
Kutyatánczot járnak.

Megcsóválja a farkát,
Ugrándoz körültem.
Most is nógat, szaladjunk,
Játsszunk a litetben.

Apró fehér fogával
Ránczigál a pajkos.
Kis kötöm a fogától
Sokszor bizony rongyos.

De ha aztán elmegyek
Át az iskolába,
Unalmában majd meghal
Szegény kis kutyácska!

TALÁLÓS MESE.

Benne vagyok a bárányban, de juhban
nem vagyok.
Benne vagyok a pálczában, de a botban
nem vagyok.
Benne vagyok a hátadban, derekadban
nem vagyok.
Benne vagyok a hajadban, a fejedben nem
vagyok.
Benne vagyok az ágban is, de a bogban
nem vagyok.

Benne vagyok a patakban, a folyóban
nem vagyok.

Benne vagyok az aranyban, az ezüstben
nem vagyok.

Benne vagyok a szobában, a teremben
nem vagyok.

Ottan vagyok benn a szádban, a nyelv-
veden nem vagyok.

Benne vagyok a markodban, a kezeden
nem vagyok.

Ott vagyok minden madárban, a fecské-
ben nem vagyok.

Megtalálhatsz a piacon, de a téren nem
vagyok.

Ottan vagyok a sarokban, a szegletben
nem vagyok.

Ottan vagyok a bánatban, de a búban
nem vagyok.

Ott vagyok a barátságban, szeretetben
nem vagyok.

Ott vagyok a vidámságban, az örömben
nem vagyok.

Benne vagyok a hazában, de a honban
nem vagyok.

Megtalálhatsz menyországban, de az
égben nem vagyok.

*

Nem is nehéz kitalálni, a nyitjára rá-
akadsz.

Ha még egyszer figyelmesen e sorokon
áthaladsz.

Karácsonyra és ujévre!

Épen most jelent meg a

K I S L A P

képes gyermek-folyóirat

I. kötete, finom színes borítékkal.

Ára csak 2 frt. 60 kr.

E kötet színezett czimképekkal szintén most
jelenik meg.

Minden könyvkereskedésben kapható.

I M A - D A L. (lásd 132. l.)

Kiadott és nyomtatott a Deutsch-féle könyvnyomda és kiadói részv.-társ. intézetében, Pest Józseftér 6. sz.
Felelős szerkesztő: Forgó bácsi. — Ára negyedévre 1 frt.

➡ Megjelenik hetenkint egyszer 16 oldalon. ➡